

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo list
brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji
in nepremožni kmetovalci
plačajo le po 1 gld.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Podrezovanje čebel na spomlad. — O koristi čebelarstva s premakljivim delovanjem. — Lonec za kuhanje voščin. — Cedilo za mёд in vosek. — Kratko poročilo II. občnega zbora čebelarskega društva v Ljubljani 7. aprila 1875.

Podrezovanje čebel na spomlad.

(A. Töpler, učitelj v Šleziji.)

(Sklep.)

Jaz ravno nasproti trdim, da spomladno podrezovanje ne dela čebel bolj pridnih, ampak še njih prirojeno pridnost zadržuje, tedaj ne daje več dobička, ampak ga zdatno pomanjša. Komur to ni jasno, naj še enkrat do zdaj rečeno pazno prebere. Naj dostavim izgled: L. 1873. 28. marca sem nek močni panj prav zeló podrezal. Ker je bilo vreme lepó in panj čebeln, sem si od tega junaškega dela zlate hribe obetal. Al drugo polovico meseca aprila nastane slabo vreme. Prvi nasledek je bil, da sem mogel pred bogati panj prav pridno pitati, da mi ni odmerl. Se vé da je postavil le malo satovja, za to pa primeroma prav veliko trotnih celic in nasledek drugi je bil, da je imel panj čedalje manj čebel, dasiravno je imel dveletno rodovitno matico. Panj si tudi pozneje ni mogel opomoči in v jesen nisem imel ne vinarja dobička od njega. Od družih malo ali nič podrezanih panjev sem imel po slabi letini vendar kolikor toliko dobička.

Da čebele potrebujejo mnogo praznega satovja ne le za zalego, ampak tudi za shranovanje medú, je gotovo. Le pomislimo, koliko je medenih sladčič v sadnem cvetju, koliko v cvetečem ričku, ktereга že vendar marsikje obilno sejejo, če je toplo in vgodno vreme. In čebele namesti strdi nanašati v nastavljeno prazno posodo, morajo iz medú še le posodo postavljati in delati! In med tem dostikrat naj boljši čas poteče in nastane slabo vreme. Ktereга ni spametovalo ravno preteklo leto (1874), ga se vé da tudi moj dopis ne bo; to pa smem iz skušnje zatrdovati, da v naši okolici so bili vsi spomladni podrezovalci prav občutno kaznovani.

Kaj pa storiti, kadar ima panj malo čebel, pa polno satovja, kadar je tedaj satovje v nevarnosti, da ga črv ali kaka druga uima ne končá? Ali kaj takrat,

kadar je satovje prestaro? Obojno prašanje prav za prav tú sem ne gré; naj vendar s kratkimi besedami odgovorim. Nisem trdil, da se spomlad ne sme nikoli nobedin sat izrezati — že znajo biti okoljšine, da je to potrebno — le nespametno navadno spomladno podrezovanje sem hotel grajati, ker je v resnici škodljivo. Je n. pr. panj malo čebeln, pa poln satovja, je pač prav, da se podreže, prostor panja pa zmanjša; ker lahko se primeri, da satni črv ravno tak panj naj ložej končá; čebele tako rekoč obupajo ker ves njih trud je zastonj. Dobro je tudi takemu panju, zlasti če ima lepe, mlade voščine, čebel pridejati, ga potem dobro pitati, da začne več zalege nastavljati. Če je satovje prestaro, ali sicer kakor si bodi pokvarjeno, je naj boljše čebele pregnati in v nov panj dejati; staro pokvarjeno satovje pa vse zavreči. Če se čebele v drugi panj denejo, delale bodo satovje s čebelnimi celicami; če se pa v starem panju le močno podrežejo, bodo nastavljale satovje s trotnimi celicami, kar je za panj, kakor vsak umen čebelar vé, zeló škodljivo.

Naj boljše bo čebelar opravil, če čebele v jesen podrezuje, jim pa medú in satovja toliko pustí, da so do prihodnje spomladi dobro preskrbljene; spomlad naj le toliko podrezuje in odstranjuje, kar je panju nepotrebnega, ali škodljivega.

Opomba. Kolikor nam je znano, spomladansko podrezovanje po Kranjskem ni veliko v navadi; tudi od mejašev Stajarskih čebelarjev tega nismo čuli, pač pa se nahaja tako ravnanje sem ter tje po Koroškem, posebno v Ziljski dolini. Ali je bolj ali manj razširjeno, nam ni znano, pač pa vemo, da so naši čebelarji že večkrat take panjeve iz Koroškega dobili. Tudi naš predsednik vis. blag. gospod baron Rožič je že nekaj takih panjev kupil; on nam tudi zatrduje — gotovo v čebelarstvu zanesljiv porok — da spomladno podrezovanje ni priporočevanja vredno, ker vselej so bili taki panji slabejši, kakor v jesen podrezani. Zato je tudi Ziljskim čebelarjem rekel: Če hočete, da kupec še pride, ne smete na spomlad panjev podrezovati.

Naj nekoliko dodamo iz lastne skušnje. Pred nekaj leti je bilo spomladno podrezovanje neznano hvalisano, tedaj je reč tudi vrednik berž poskusil, ker je že sicer tudi navado imel, v vsako novo reč nos vtakniti ter jo sam poskušati. In mora spoznati, da je marsktero veselje zraven imel, posebno v izreji in pridelovanji raznovrstne zelenjave in korunstva i. t. d. A spomladno podrezovanje mu ni nikoli dobro ratalo. Od začetka je dolžil svojo nerodnost, neugodni čas in kar je takih vzrokov več; pa kmalo se je prepričal, da ne ravnanje, ampak reč sama je nevspeha kriva. In res vsak kolikaj umen in misleč čebelar se tega lahko prepriča brez vse poskušnje.*)

Če se prezgodaj izvršuje, kadar je še hladno, je za panj dvojna nevarnost, namreč: da bi se ne prehladil že med pódrezovanjem, ali če ne takrat, pa pozneje, ker vreme je spomlad zeló spremenljivo: danes toplo za letno suktnjo, juter mrzlo, da je zimski kožuh naj boljši prijatelj; posebno pa, so hladne noči in jutra. Če

*) Skušenj s tem ne mislim grajati, sicer bi mogel tudi sam sebe, kar je pa sitno in ni v navadi. Skušnje morajo biti, ker s tem se sami bolj izurjamo (errando discimus) ter poskušaje učimo in vede se le po skušnjah utrjujejo in dokazujejo. Se vé da vsaki tudi skušenj delati ne more, in mnogo bi jih delalo — zastonj

se toplote čaka, je prepozno ter se delo izvršuje z naj večim nadležvanjem panja. Mnogo čebel se pokonča, ker se čebele naj bolj bojé za zalego; tudi se v panju z mlado rodovitno matico težko dobi sat brez vse zalege, ker matica jo nastavlja v vsako prazno ljuknjico. Tudi je res, da čebele v lastnem panju neprimerno več satovja s trotnimi celicami nastavljajo, kakor ga potrebujejo in je za panj zdravo, ker vedno na izselitev in rojenje mislijo; če se pa v ptuji panj denejo, delajo kakor prisiljen izkajenec ali vsaki drugi roj le bolj čebelne celice. To je znabiti že marsikteri čebelar zapazil, pa ni vedil zakaj? (Se vé da je še mnogo drugih vzrokov te prikazni, ki jih pa tú ne moremo pretresovati.)

To je že prav, si bo znabiti kdo mislil, pa je vendar gotovo spomladno podrezovanje boljše, ker takrat vidim koliko medú imajo čebele preveč, tedaj tudi vem, koliko ga smem vzeti, v jesen pa nevem. Odgovarjemo o kratkem: Tako govorijo začetniki, umen čebelar pa tudi v jesen dobro vé, koliko sme vzeti in koliko čebelam zadostuje čez zimo, naj bo tudi daljša, kakor je navadna. Kakošno pa bode spomlad vreme: ugodno ali neugodno, toplo ali mrzlo, lepo ali deževno, ali vedno spremenljivo, tega tudi spomladni podrezovalci ne vedó ter so se mnogokrat že silno ukanili, kakor dopisovalec pravi, ravno preteklo leto. Je li pametno — bodi si že v jesen ali na spomlad — panju tako skopó in malo medú odločiti, da zamore komaj preživeti? Tako vodilo je sploh vodilo le slabih, nevednih gospodarjev, ki so pa mnogokrat samí toliko potratniši lahkoživei.

Konečno mislimo, da spomladno podrezovanje bi se dalo le v takih krajih opravičevati, kjer je dobra in zgodnja paša, zraven pa navadno bolj stanovitno vreme. V našem obnebji pri toliko nestanovitnem in spremenljivem vremenu dvomimo, da bi se spomladno podrezovanje vstanovilo ter z vspehom opravljalo. To je tudi vzrok, da je tako delovanje le malokje po Slovenskem v navadi in znabiti še tam ne — k pridu čebelarstva.

O koristi čebelarstva s premakljivim delovanjem,

(Rih. Mayr, ud stajerskega čeb. društva.)

(Dalje.)

Vidili smo do zdaj (glej letašnji št. 1. in 2.), da čebelarstvo še zmirej lep dobiček donaša, če ravno so se okoljšine zelo spremenile. In sicer dobiček imamo od pridelka: medú in voská; od naglega pomnoževanja čebel, tedaj tudi kapitala; od oplodvanja rastlin in sadnega drevja po čebelah in zadnjič od npravnega ali moralčnega vtisa. To navedeno korist donaša vsaki panj, bode naj že neotesan štor, slamnata pletenica, ali sicer kakó drugače umetno narejen panj. Poglejmo pa še posebej korist, ktero donaša premakljivo delovanje, ali navadno imenovan Dzierzonov panj.

Dzierzonov panj je, kakor je že sploh znano, tako vstvarjen, da ima vsak sat svoj satnik, bodi si že le posamezna dilica, ali celi romček (okvirček), kteri se lahko, kakor je treba, iz panja vzame, ter se po pregledu spet nazaj dene, ali v drugi panj enake velikosti prenese. Ta lastnost novega panja nam daje nasledne dobičke:

1. Da slabe panje svojevoljno lahko združujemo ali med soboj, ali z močnejšimi;

2. da lahko število panjev pomnožujemo ter delamo vsak čas umetne roje, če se nam le sicer primerno zdi in nam dobiček kaže;

3. da ložej spoznavamo brezmatičnost panja in čebelam ložej pomagamo o času brezmatičnosti:

4. da ložej pokončujemo toliko škodljivega satnega črva ter skrbimo za vsestransko snago panja;

5. in zadnjič da imamo v dobri letni boljše žetev, ker celo satovje lahko shranujemo ter ga čebelam po potrebi dodajamo in takó prihranimo sebi méd, ktereга bi sicer čebele potrebovale za postavljanje satovja, čebelam pa mnogo časa, ktereга obračajo v nabiranje novih zakladov, namesto da bi se trudile s satovjem in tako znabiti naj boljše pašo zamudile.

Večkrat sem imel priliko s čebelarji govoriti o žvepljanju, ter staro navado grajati, pa skoraj vselej sem čul izgovor: „Kakó pa bomo sicer dobivali méd in vosek?“ Nekoliko je v tem resnice. Zatorej je vsako leto viditi, kako kmetiški čebelarji po dokončani jesenski paši s skledo, rešetom in žvepljenko proti čebelnjaku korakajo, ter naj pred z resnim obrazom panj za panjem pretehtujejo in zadnjič naj lažje in naj težje v smert obsodijo. Lahke, ker so premalo za prezimovanje nanесли, čebelar jim pa ne vé kakó pomagati; težke pa, ker hoče kaj medú za pitanje in potico, znabiti tudi prodajo dobiti, pa ga čebele brez vojske ravno radovoljno ne dajo. Tako se pokončujejo od leta do leta kapital in obresti; najboljše mlade čebelice, ktere so mnogo truda in medú stale, preden so se izvalile, so le zato svet zagledale, da jih nevedni čebelar čez kake dni ali tedne pomori, namesta da bi mu drugo leto naj več dobička donašale. Da je tako ravnanje slabo gospodarstvo, je očividno.

Vse drugače ravná umen čebelar, če ima panjeve s premakljivimi satniki. Slabe panje združuje, ali jim dodaja medú, kakor mu bolj prav kaže. Pitanca in medú za prodaja in potice dobiva lahko, dasi mu ni treba nobene čebelice vmoriti. In takó si prihrani vse mlade čebele kot najboljše delalce za prihodnje leto, ktere mu že zgodaj spomlad mnogo zalege nastavljajo ter z marljivo pridnostjo povračujo vsmiljenje, ktereга jim je v jesen o času občnega klanja skazoval — le v svoj naj večí dobiček.

(Sklep prih.)

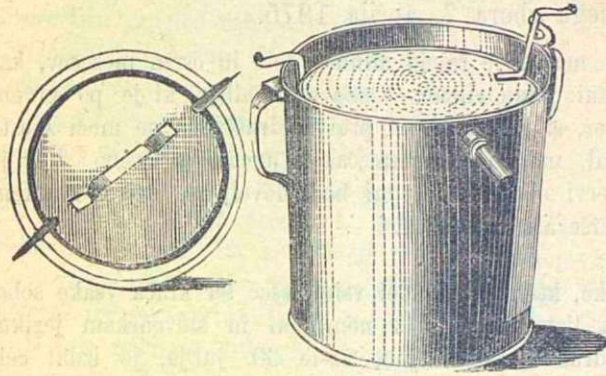
Lonec za kuhanje voščin.

(Iz illustr. Bienenzuchtsbetrieb.)

Leta 1852 je mestni zdravnik Schneider svoj novo iznajden lonec za kuhanje voščin predstavljal drugemu občnemu zboru čeških čebelarjev. Izvedeni čebelarji so berž spoznali dejansko korist tega lonca ser so ga mnogo zboljševali; za podlago je bil pa vendar vsim Šneider-jev prvotni lonec.

Tú pripodoblen je tudi Šneiderjev, pa zboljššan dandanašnji lonec. Visok je 32 centimetrov (12 $\frac{1}{4}$ palcev), širok v počezni prerezi pa 30 cm. (11 $\frac{1}{4}$ palcev) in naret iz dvojnega močnega kositarja. Na vsaki strani ima ročaj, da se lahko prijema in po potrebi prenaša. Štiri centimetre ali poldrugí palec pod pokrovom ima kakih pet centimetrov dolgo cev udelana, da vroč vosek skozi njo odteka. Pokrov se pod vsakostranski kavelj, ki je na vsakem ročaju prilotan, zašučé

ter postane nepremakljiv, da ga nobena vročina ne prizdigne. Vsakostranska kavlja pritiskata ob enem na dva znotranja ročaja, ktera sta pricinjena vzbokani in situ enako prevotleni kositarski plošči, skozi katero vrel vosek stopa ter po cevki odteka.

Kadar se hoče vosek kuhati, se zdrobijo voščine na drobne kosce, ter se lonec napolni do prevotlene plošče; cev se mora dobro zamašiti ter se z vodo nalije do kakih tri čertert palca pod robom in železna čerta pokrova pod kaveljna zasuče. Kuhajo naj se voščine kako uro, da vse vkup dobro vré. Vrel vosek, ker ložji, stopa vrh vode ter po cevki v pod-

stavljeno posodo odteka. V podstavljeno posodo naj se dene malo mlačne vode, da se vosek ne bo posode prijemal.

Kdor hoče še umazani vosek posebno očistiti, naj ga dene razdrobljenega v platneno vrečico, ktero naj položi na prevotleno ploščo. Potem naj nalije tretji del lonca z vodo, da v novič zavré. Tako stopljen vosek odteka čist, nesnaga pa v vreči ostane.

Lonec naj se vselej oznaži. Zato naj se z vročo vodo večkrat pomije ter z papirjem ali ščem drugim dobro odergne in posuši.

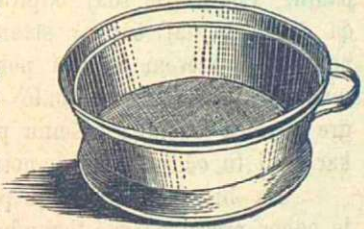
Šneider-jev lonec je posebno malim čebelarjem priporočevati, ker za malo voščin se ne plača dragih tiskalnic si napravljati. Lonec se kmalo splača, ker voščene tropine dobro prekuhuje ter izločuje do čistega vosek od tropin, kar se s cepimi in z rokami nikoli ne zgodi ter vselej mnogo voska zavrže.

Cedilo za méd in vosek.

Dostikrat je treba, ali se saj želi méd popolno očistiti vsih drobcev voská ali tudi kake druge nesnage, n. pr. pred zakuhovanjem medene vodé v sirup, ali medicine izostalega še medenega satovja itd. V ta namen služita tú vpodobljena cedila. Prvi

je navadno sito iz žime; drugo pa kotličku podobna kositarska posoda s prav tanjko drateno pletenico na dnu. Kdor hoče še gotovše méd vsega ptujega očistiti, naj položi na drateno

pletenico košček flanele. Delo gre sicer počasu od rok, izvršeno je pa gotovo najboljše. Nekteri čebelarji tudi svoj pitanec tako precejajo. Potrebno sicer ni, gotovo pa dobro.

Poročilo

delovanja Kranjskega čebelarskega društva od vstanovljenja 30. julija 1873
do občnega zbora 7. aprila 1875.

Konec preteklega meseca marca je ravno minulo leto in osem mesecev, kar je bilo čebel. društvo v Ljubljani vstanovljeno. Osnovni odbor, ki je po prvem občnem zboru postal stalni odbor, si je prizadeval pravila društvena po moči zvesto izvrševati. Mnogo je sicer storil, mnogo pa mora čakati ugodniših časov. Ker je današnji zbor po vstanovljenji prvi občni zbor, mi bodi dovoljeno, saj o kratkem vse omeniti, kar si je odbor izvrševati prizadeval.

Preskrbel je:

1. Diplomo za društvenike, ktera je večidel vsim všeč ter kinča vsako sobo.

2. Izdavanje društvenega lista in sicer v nemškem in slovenskem jeziku. Že prvo leto, čeravno je bilo društvo vstanovljeno še-le 30. julija, je izdal celi letnik z dvanajsterimi listi. Poskrbil je zadnjemu listu prilogo z narisano podobo romčekov po pravi velikosti in s podobami več družega čebel. orodja. — Od meseca julija 1874 izhaja društveni list s podobami; kar je, kolikor slišimo, mnogim prav všeč. Res stane list nekoliko več, pa odboru je bilo na tem ležeče, da udom ustreže ter jih zadovolji. Imamo tudi res mnogo pohvalnih listov o rokah, katerih tu ne bomo objavljali, da ne bo komu po lastni hvali preveč duhtelo; ko bi pa ravno kdo želel, jih zna pogledati pri vredništvu. O kratkem bodi le rečeno, da list zlasti slovenski prav veliko truda prizadeva, ker nimamo vstanovljenega imeno-slovja (terminologije), ampak moramo le trdo praho orati; dalje tudi zarad tega, ker ne pišemo za učene, ampak najbolj za kmetiške čebelarje, tedaj se tudi moramo ogibati kolikor moč, vsih ptujih besed in izrazov. Upamo, da trud ne bo zastoj; če tudi list ni popoln, kakor bi bilo želeli, sramovati se ga nam vendar ni treba.

3. Ravno tako je prizadeval mnogo truda društveni panj. Želj je bilo skoraj toliko, kolikor glav, tedaj kako ustreči? Gledali smo na občni prid in napredek, toraj smo se poprijeli popolno premakljivega delovanja z romčeki. Ker nekterim ni bil všeč žleb, v kateremu so romčeki viseli; drugim ne, da je bil pokrov nepremakljiv, tretjim je bil panj prekratek, se je vse to odstranilo. Panj je počasi zrastel do 27 palcev dolgosti, ter je podoben navadnemu slovenskemu panju. Pokrov se zdaj odpira po potrebi bolj spredaj ali bolj zadej in sicer tiho, da čebele komaj čutijo; stranici ste trdni in nepremakljivi, kar ne more biti pri panji, pri katerem se ves pokrov vzdiguje in se tedaj morate kolikor toliko odmakniti, včasih ravno malo — preveč! Pri tem, kar namreč društveni panj tiče, gre največa zasluga našemu predsedniku, visoko blagorodnemu gosp. baronu Rožiču, kar bodi tu očitno pripoznano.

Da bi se delovanje s premakljivimi satniki med ljudstvom hitreje razširilo, je odbor precej od začetka udom dajal po dva panja za polovično ceno; pozneje pa, ker je bil prvo leto dobil zdatno državno pomoč, je dajal po dva do pet panjev za polovico cene.

4. Je odbor nakupil nekaj najvažniših knjig in drugih čebelarskih spisov (58 števil) za društveno bukvarnico. Zarad pomanjkanja denarjev knjige še niso

vse vezane, tedaj tudi imenik ni bil izdan. Zgodilo se bo pozneje, kakor hitro bo denarnica dopuščala, da zamorejo udje si knjige izposojevati ter jih brati.

5. Vedno razstavo najpotrebnejšega čebelarskega orodja. Začela se je 1. maja 1874, ter je na starem tergu h. št. 16; druga veliko večja pa je na predsednikovem domu v Smereku pod Višnjogoro. Razstavo je odbor preskrbel zato, ker je gotovo, da enkratni pregled razstavljenega orodja zda in pomaga več, kakor desetkratno naj natanjčnije popisovanje ali pa tudi podobe. Pregledalo je razstavo že prav mnogo čebelarjev ter upamo, da razstava in stroški za-njo niso zastonj.

6. Raznega semena medunosnih rastlin za vrte in druge prazne prostore. Razdeleno je bilo in brezplačno poslano 90 udom l. 1874 štiri in trideset, l. 1875 pa devet in sedemdeset raznih semen.

7. Čebelarskega orodja za polovično ceno se je udom razdalo: panjev polležečih 371, ležečih 19, polstoječih 23, tedaj vkup 413 panjev. Dalje se je udom za polovično ceno dalo: 15 medmetalnic; drugo orodja, kakor: kadilnikov, strojčekov za izdelovanje romčekov, trotoznic, matičnic, naobraznic, raznih satnih nožev itd. je bilo razdano 35 številk razne baže (raznih sort) in sicer da bralcev ne bom z daljnim natanjčnim naštevanjem raznih malenkosti dolgočasil, v skupnem številu 138.

8. Popis premakljivega društvenega blagá (inventarija) bo kratek in sicer: a) razno čebelarsko orodje, katero je v ljubljanski vedni razstavi (75); b) knjige bukvarnice; c) kamen ali plošča za diplomu; d) nekaj ostalih nemških in slovenskih diplomov; e) nekaj stotin iztisov društvenega lista obeh letnikov in f) društveni pečatnik.

9. Odbor si je prizadeval, kakor razstavo raznega čebelarskega orodja, tudi izgledni čebeljak napraviti ter je tudi za to podpore prosil, dobil se vé da ni nič. Tú naj še omenim, da je gospod predsednik kmalo po vstanovljenji društva l. 1873 nakupil 120 panjev za društvo. Al letina, kakor se menda še vsak čebelar spominja, je bila silno slaba; kazala je društvu velika škoda. Gospod predsednik je pa vse čebele v svoj račun vzel in se vé da veliko zgube imel, pa društvo je obvaroval velike škode. Hvala mu!

10. Odbornih séj je bilo sedem in sicer nekaj v Ljubljani, nekaj na domu predsednikovem. Naj omenim le dveh. Najimnitniša je bila seja 23. marca 1874; najpred je bila podpisana pogodba z graškim čebel. društvom, po kateri prejemlje po 300 iztisov našega nemškega časopisa, „Die Krainer Biene“ od 1. julija 1874. Ravno o tej seji je bil razgovor o načrtu podružnic. Inostranskim udom je bila polovična cena društvenega panja odrečena; ker gotovo nima nikdo namena ne udje letne plače, ne vlada državne podpore dajati, da bi se čebelarjem ptujih kraljestev in dežel čebelarsko orodje za polovično ceno oddajalo. Res je nekoliko udov odpadlo, pa nič ne dene; kranjsko čebel. društvo vendar ni vstanovljeno, da bi inostranski udje dobiček iz njegove denarnice vlekli. Zadnjič je bilo tudi v tej seji sklenjeno ne le društveni panj, ampak tudi drugo najpotrebniše orodje udom dajati za polovično ceno. Kakor je bil ta sklep ugoden in všeč udom našega društva, tako je bil — nesrečen ravno nočem reči — neugoden za društveno blagajnico. Ker nam je bila odrečena vsa podpora, smo pa vsled tega sklepa mnogo čebel. orodja za polovično ceno oddajali, smo si nakopali precej dolga, ki ga bomo le s časoma zamogli poravnati. Naj omenim še seje 16. junija 1874. Takrat namreč se je podpisala prošnja za državno podporo ter se precej oddala. Ker smo se za

preteklo leto gotove državne podpore nadejali, ki je bila odborniku g. R. pozneje še ustmeno obljubljena, smo še-le meseca septembra začeli orodje za polovično ceno razdajati, pa — še takrat je bilo prezgodaj, kakor ste ravnokar slišali. V tej seji je bilo tudi sklenjeno, letno plačo udov imenitnejših stanov zvikišati za 50 kr., za učitelje in kmetovalce pa za 25 kr. Kako potrebno je bilo malo povikšanje letne plače, se nam je le prehitro pokazalo. Če se tudi nismo zanašali na dolgo — in vsakletno podporo čebel. društva iz državne denarnice, vendar precej prvo leto tega nismo pričakovali. Toliko boljše, da tega slučaja nismo čakali; upamo torej, da zaradi teh malih krajcarjev nam ne postane nezvest ter društva ne zapusti noben čebelar.

11. Odbor je prosil za posebno podporo, da bi o počitnicah saj na domu predsednikovem o čebelarstvu se zamoglo podučevati, ker izglednega čebelnjaka ni bilo mogoče postaviti. Kraj je v Smereku ugoden, ker četrtinko ure je Višnjagora ter bi se stanovanje lahko dobivalo. Oglasilo se je bilo kakih 12 učiteljev; znabiti bi se bil še kdo, ko bi se bil poduk naznanil; al kdor se ni oglasil, je bilo c. kr. ministerstvo kmetijstva. Brez gotove podpore pa šole začeti in še kake stipendije dajati (brez teh bi bilo gotovo vse vabilo zastonj), si odbor vendar ni upal. In tako je nameravan poduk splaval po vodi.

12. Zadnjič je odbor nameraval ter se večkrat razgovarjal, da bi osnoval in vpe-ljal potovalne ali shodne govore o čebelarstvu v raznih krajih po Slovenskem, znabiti zraven tudi kako malo razstavico naj potrebnejšega orodja napravil i. t. d., ker vse to bi bilo gotovo mnogo pospeševalo vede in društvo; al zaradi pomanjkanja pripomočkov se je moglo tudi to na boljše čase odložiti.

Iz tega kolikor moč kratkega poročila o delovanju društva v poldrugem letu dragi čebelarji lahko razvidijo, da mlada družbica čebelarjev je v kratkem času svojega življenja imela, kakor vsak človek, vsaka rodbina sploh, svoje vesele in žalostne ure. Veselo je za društvo pripoznanje od raznih strani; veselo, da je zamoglo v kratkem času marsikaj za pospeševanje čebelarstva storiti, marsikje staro kopito odstraniti ter v nemati za napredno delovanje s premankljivim satovjem; veselo zlasti, da je družbica, če tudi počasu, vendar čedalje bolj naraščala. Na prvi razglas osnovalnega odbora se je bilo čez 100 udov oglasilo; konec meseca julija 1873 smo imeli že 185 udov; konec leta 1873 pa 302. Enkrat (23. marca 1874) je bilo sprejetih 156 udov; bilo je že udov čez 600, zdaj pa, ker jih zaradi znanega sklepa nekaj odpadlo, jih je 546. — Žalostno pa je bilo za društvo, da mu je bila pomoč odrečena, da tedaj ne more delati, kakor bi rado in bi bilo potrebno; žalostno je za društvo splohna malomarnost. Le duhovniki, kmetovalci in nekteri učitelji so udje društva, drugi se bahajo z „inteligenco“, „denarjem“, vbogega kmetovalca pa z nevednostjo in revšino pitajo; tiste, kateri mu hočejo pomagati, pisano od strani gledajo ter se brigajo le za svoje liberalne veselice. Kaka neznana ljubav za ljudstvo! Prav žalostno je bilo za društvo, da je moglo vstaviti oddavanje čeb. orodja za polovično ceno, s tem je tudi vspešno delovanja društva ovirano — ker ravno tam ni našlo pripoznanja in podpore, kjer bi se je bilo smelo naj bolj nadejati.

Tolaž in zavest odboru vendar ostane, da si je zvesto in resno prizadeval namen društva — povzdigo čebelarstva — pospeševati in izvrševati, ter upa, da se bo še izvršilo, kar se do zdaj zaradi raznih okoljšin ni moglo.